157. Mint a szép híves patakra...

- 2. Lelkemben él a kívánság, Hogy tevéled egy legyen; Orcámat könnyek áztatják, Téged áhít a lelkem! A könnyhullatás énnékem Éjjel-nappal eleségem; Sátán gúnyol engemet: Hol van a te Istened?
- 3. Szenvedések gyötrik lelkem S az én szívem untalan; Meddig kell még elviselnem Fájdalmamat, ó, Uram?! Vezessél ki e homályból, Melyben lelkem egyre gyászol; Vezessél ki – ó, végre – Üdvöd dicsőségére!
- 4. Ó, mily szívesen elmennék Házadba dicsérettel, Hol tenéked hálát zengnék Együtt gyermekeiddel; Midőn buzgón énekelnek, Tiszta szívből könyörögnek, S mikor áldó Lelkeddel Szívüket vidítod fel!
- 5. De én vigasztalom magam Az Isten igéjével, Lesz még nékem nyugodalmam, Tudom, Ő jól vezérel. Ha bánatim körülvesznek És zúgó tengerré lesznek: Jól tudom, hogy Istenem Lesz az én segítségem.
- 6. Kegyelmet ígért és vigaszt Éltemnek hű őrzője; Tőle semmi el nem szakaszt, Megtart engem kegyelme. Habár kesereg is szívem, Van, ki megvigasztal híven; Isten, egyetlen erőm, Ő lesz nékem Megmentőm.

Miképen kívánkozik a szarvas a folyóvizekre, a képen kívánkozik az én lelkem te hozzád óh Isten!